

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 3To/92/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111010008  
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3111010008.2

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Rastislava Vranku v trestnej veci proti obžalovanej L. V., nar. XX.XX.XXXX v F., Y. republika, bytom U., M. 1, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr.zák. účinného do 1.1.2006, čiastočne dokonaný a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr.zák. účinného do 1.1.2006, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. februára 2016, prejednal odvolania prokurátorky Krajskej prokuratúry Trenčín a obžalovanej L. V. proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3T/2/2011 zo dňa 11. novembra 2014 a takto

### rozhodol:

I. Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodné.

II. Podľa § 316 ods. 1 Tr.por. sa odvolanie obžalovanej zamietá, pretože bolo podané osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala.

### odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3T/2/2011 zo dňa 11. novembra 2014 bola obžalovaná L. V. uznaná vinnou z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr.zák. účinného do 1.1.2006, čiastočne dokonaný a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr.zák. účinného do 1.1.2006 na skutkovom základe, že obvinená L. V. v podvodnom úmysle uviesť iného do omylu presvedčila R. Q., nar. X.X.XXXX, trvale bytom Y., ul. L. č. XXXX/XX, aby ako konateľka spoločnosti HESIM spol. s.r.o. so sídlom v Kostolnej - Záriečí č. 222, okres Trenčín, IČO 36414000 v daňových priznaniach k dani z pridanej hodnoty (DPH) za mesiace január 2004 až február 2005 neoprávnene uplatnila nárok na vrátenia dane z pridanej hodnoty vo výške 5.766.166,- Sk (191.401,64 €) na základe fiktívnych faktúr vystavených spoločnosťou Slovlepex s.r.o., Bziny 219, 02601 Dolný Kubín, IČO 31625509 napriek tomu, že k uskutočneniu týchto zdaniteľných plnení nedošlo, pričom nadmerné odpočty DPH za mesiace január až december 2004 vo výške 4.785.840,- Sk (158.860,78 €) boli spol. s.r.o. HESIM správcom dane skutočne vyplatené na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo U. banke, a.s., odkiaľ R. Q. tieto peniaze vybrala a obratom ich odovzdala L. V., ktorá ich použila pre svoju potrebu a nadmerné odpočty DPH za mesiac január 2005 vo výške 653.551,- Sk (21.693,92 €) a za mesiac február 2005 vo výške 326.775,- Sk (10.846,94 €) správca dane po kontrole neuznal a tieto vyplatené neboli, pričom fiktívne faktúry, dodacie listy, jednotné colné deklarácie a výpisy z bankových účtov na tento účel presne nezisteným spôsobom zabezpečovala L. V., pričom R. Q. nemala vedomosť o fiktívnosti týchto faktúr a L. V. sa týmto konaním ku škode Slovenského štátu obohatila o sumu 158.860,78 €, pričom k spôsobeniu ďalšej škody vo výške 32.540,86 € nedošlo vzhľadom na odhalenie fiktívnosti faktúr Daňovým úradom. Podľa § 44 Tr.zák. súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože mal za to, že trest uložený obžalovanej skorším rozsudkom Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/76/2011 zo dňa 27.10.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 27.10.2011 podľa § 221 ods. 4, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. a/, § 42 ods. 1 Tr.zák. za použitia zásad uvedených v § 41 ods. 2 Tr.zák. vo výmere 11 rokov so zaradením pre výkon trestu obžalovanej do ústavu pre výkon trestu so stredným stupňom stráženia, je na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovanej dostatočný. Po vyhlásení rozsudku obžalovaná uviedla,

že sa vzdáva práva podať odvolanie, ako aj v mene osôb, ktoré môžu podať odvolanie v jej prospech. Prokurátor uviedol, že sa vyjadrí v zákonnej lehote.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote podal písomne odvolanie prokurátor v neprospech obžalovanej proti výroku napadnutého rozsudku okresného súdu o upustení od uloženia súhrnného. V písomnom odôvodnení prokurátor poukázal na to, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní urobila vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ktoré bolo prijaté a pri postupe podľa § 44 Tr.zák. bral do úvahy citovaný rozsudok Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/76/2011 zo dňa 27.10.2011, ktorým jej bol uložený už súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov za súčasného zrušenia výrokov o trestoch z trestných vecí Okresného súdu Žilina, sp.zn. 22T/126/2009 a Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 2T/11/2008. S vyššie uvedenou argumentáciou okresného súdu sa prokurátor nestotožňuje. Prokurátor poukázal na znenie § 44 Tr.zák., podľa ktorého súd upustí od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr.zák. alebo od uloženia ďalšieho trestu, ak pokladá trest uložený skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia za dostatočný. Takýto záver musí vychádzať nielen z porovnania trestných sadzieb za jednotlivé trestné činy, ale aj z porovnania trestov, ktoré by podľa základných zásad ich ukladania v zmysle § 34 Tr.zák. mohli byť obžalovanej za jednotlivé činy uložené. Taktiež je potrebné uviesť, že ustanovenie § 44 Tr.zák. je fakultatívnej povahy a kritériom pre upustenie od uloženia súhrnného trestu je úvaha, že uložený trest skorším rozsudkom na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia je dostatočný. Podľa názoru prokurátora v predmetnej veci súd dôkladne nevyhodnotil všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci, komplexne nevyhodnotil osobu obžalovanej, charakter trestnej činnosti, predchádzajúce odsúdenia, spôsob vykonania činu, teda ani riadne nemohol zhodnotiť, či pri uznaní viny obžalovanej je namieste uložiť jej prísnejší súhrnný trest. Obžalovaná bola uznaná vinnou z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Tr.zák. účinného do 1.1.2006 s trestnou sadzbou 5-12 rokov. Podľa § 38 ods. 2 Tr.zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, musí súd prihliadať na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd u obžalovanej zistil jednu poľahčujúcu okolnosť - § 36 písm. l/ Tr.zák., avšak konštatuje, že nezistil priťažujúcu okolnosť, pričom z aktuálneho odpisu registra trestov možno zistiť, že obžalovaná bola doteraz od 2004 sedemkrát súdne trestaná. Súd mal teda u nej brať do úvahy aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr.zák., t.j. odsúdenie za iné trestné činy. Naposledy bola obžalovaná odsúdená Okresným súdom Martin na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia. Treba zdôrazniť, že odsúdenej tu bol už uložený súhrnný trest. Z prehľadu odsúdení obžalovanej je zrejmé, že prevládajú u nej odsúdenia majetkovej povahy, obžalovaná má k páchaniu takýchto trestných činov sklony, z hľadiska jej osobnostného profilu je recidivistkou, a preto bolo potrebné u nej uložiť jej prísnejšiu sankciu a nie opätovne upustiť od uloženia súhrnného trestu. Pri ukladaní trestu obžalovanej treba mať na zreteli nielen hľadiská generálnej prevencie, ale hlavne individuálnej prevencie. Nie sú teda dané podmienky na upustenie od uloženia súhrnného trestu u obžalovanej, pretože okresný súd sa neriadil zásadami pre ukladanie trestu. U obžalovanej okrem vyhlásenia o vine neboli zistené také okolnosti prípadu ani pohnútky svedčiace v prospech obžalovanej. Postup súdu bol neúmerne zhovievavý. V podstate už 4-krát v prípade jej odsúdení došlo k upusteniu od uloženia súhrnného trestu, a to vzhľadom na odsúdenie Okresným súdom Martin. Do úvahy je potrebné brať teda aj osobu obžalovanej, predchádzajúce odsúdenia, spôsob vykonania činu i spôsobený následok. Na základe čoho prichádza do úvahy u obžalovanej uloženie prísnejšieho súhrnného trestu. Preto prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr.por. sám uložil obžalovanej prísnejší súhrnný trest odňatia slobody.

Po tom, čo sa obžalovaná po vyhlásení napadnutého rozsudku do zápisnice o pojednávaní vzdala práva podať odvolanie, následne podala písomne odvolanie, v ktorom namietala nezákonnosť vedenia celého trestného stíhania a nezákonnosť napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým bola odsúdená.

K odvolaniu prokurátorky sa jednak prostredníctvom svojej obhajkyne, a jednak svojimi vlastnými dvomi podaniami zo dňa 14.12.2014 a zo dňa 20.12.2014 písomne vyjadrila obžalovaná. Vo vyjadrení prostredníctvom svojej obhajkyne uviedla, že podľa názoru obhajoby okresný súd rozhodol správne a zákonne, a to aj v otázkach zistenia poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Vo vlastných vyjadreniach obžalovaná uviedla, že s dôvodmi odvolania prokurátorky nesúhlasí. Účelom trestu v intenciách trestného práva je spravodlivé potrestanie páchatelia trestného činu, ktorý však v žiadnom prípade nesmie slúžiť k pomste, resp. satisfakcii na strane poškodeného, ale výlučne len na naplnenie troch

funkcií trestu, ktorými sú ochrana spoločnosti, náprava páchatel'a a odradenie iných od páchania trestnej činnosti. Základnou trestnou sadzbou v prejednávanej trestnej veci je 5-12 rokov a už teraz je trest uložený Okresným súdom Martin na vrchnej hranici tejto sadzby. Je nutné pripomenúť i tú skutočnosť, že prejednaná trestná činnosť mala prebehnúť v roku 2004, čo je 10 rokov, keď z jej strany nedošlo k žiadnym preťahom v trestnom konaní. V tomto kontexte sa nedá súhlasiť ani s názorom prokuratúry, že treba hodnotiť jej osobu, ako recidivistku, nakoľko nebol naplnený v tomto bode zákon, nespáchala žiadny skutok po odsúdení za rovnaký trestný čin. Dĺžka konania nezávisela od nej, ale od orgánov činných v trestnom konaní. Túto skutočnosť uviedla na hlavnom pojednávaní aj sama prokurátorka. Aj v tomto kontexte sa javí odvolanie ako snaha o celkom niečo iné, než o spravodlivý trest. Obžalovaná nesúhlasí ani s názorom prokuratúry, že uložením trestu, resp. upustením od uloženia súhrnného trestu by trestný čin zostal nepotrestaný. Poukázala na primeranosť výšky trestu, keď v mediálne známých prípadoch bol iný obžalovaný odsúdený za rozsiahlu pokračujúcu ekonomickú trestnú činnosť so škodou cca 56 mil. eur na 11 rokov. Krajská prokuratúra nemá žiadny relevantný dôvod považovať rozsudok vo výške 11 rokov v jej prípade za nezákonný. Nevidí zákonný dôvod, prečo by mala byť trestaná prísnejšie, ako iní páchatelia, kde tiež boli ukladané tresty podľa obdobných ustanovení Trestného zákona. Navrhla, aby krajský súd odvolanie prokuratúry v plnom rozsahu odmietol ako nedôvodné. V doplnenom vyjadrení k odvolaniu prokuratúry obžalovaná uviedla, že krajskej prokuratúre boli známe skutočnosti, ktorými sa stalo trestné konanie nezákonným a ktorú nezákonnosť obhajoba namietala počas konania. Napriek tomu prokuratúra nekonala a len sa snažila tento nezákonný stav prekryť zákonnosťou alebo aspoň zdaním zákonnosti. Prokuratúra sa mala zaoberať už v priebehu konania jeho nezákonnosťou, a to najmä z dôvodu nezákonnosti vzneseného obvinenia, z dôvodu nezákonnosti právnej kvalifikácie a z dôvodu, že ani postup okresného súdu na pojednávaní dňa 11.11.2014 nebol zákonný. V zmysle uvedeného navrhla, aby krajský súd odmietol odvolanie prokuratúry pre jeho nedôvodnosť a trestné konanie podľa § 320 ods. 1 Tr.por. zastavil.

Na základe preskúmania veci na podklade podaných odvolaní, odvolací súd primárne zistil, že obžalovaná podala písomne odvolanie zo dňa 20.12.2014 proti vyššie uvedenému rozsudku okresného súdu po tom, čo sa po vyhlásení tohto rozsudku v súlade s ustanovením § 321 ods. 1 Tr.por. obžalovaná výslovne vzdala svojho práva na podanie odvolania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nebol oprávnený pristúpiť k vecnému preskúmaniu rozsudku okresného súdu na podklade odvolania podaného obžalovanou, ale podľa § 316 ods. 1 Tr.por. bol povinný zamietnuť odvolanie obžalovanej ako osoby, ktorá sa odvolania výslovne vzdala. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol o zamietnutí odvolania obžalovanej tak, ako je to uvedené v bode II. výrokovej časti tohto uznesenia.

Následne krajský súd, ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania prokurátora na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o upustení od uloženia súhrnného trestu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem prokurátorom vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním napadnutému výroku rozsudku okresného súdu, odvolací súd na základe preskúmania veci nezistil v postupe okresného súdu existenciu chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania. V podanom odvolaní prokurátor ani nenamietal existenciu takých procesných chýb v postupe okresného súdu, ktoré by zakladali dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

Na základe preskúmania správnosti samotného odvolaním napadnutého výroku rozsudku okresného súdu o upustení od uloženia súhrnného trestu obžalovanej, sa odvolací súd nestotožnil s dôvodnosťou argumentácie prokurátora, uvedenej v podanom odvolaní.

Z vyššie citovaného obsahu odvolania prokurátora nepochybne vyplýva, že prokurátor v podanom odvolaní v podstate namietal, že okresný súd nedostatočne prihliadol na trestnú minulosť obžalovanej, ktorá podľa jeho názoru zakladá dôvodnosť záveru o recidíve obžalovanej, z ktorého dôvodu okresný súd nesprávne neurčil aj existenciu prítiažujúcej okolnosti spočívajúcej v tom, že obžalovaná bola už za trestný čin odsúdená.

V súvislosti s dôvodmi odvolania, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na dlhodobú ustálenú súdnu prax, podľa ktorej prirážajúca okolnosť spočívajúca v tom, že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený, spočíva v recidíve, ktorá môže podstatným spôsobom ovplyvniť výmeru trestu. Materiálnym znakom recidívy je skutočnosť, že páchatel sa dopustí trestného činu po tom, čo už bol odsúdený za iný jeho trestný čin. Formálnou náležitosťou recidívy je predchádzajúce odsúdenie páchatela za trestný čin. Ak o takomto predchádzajúcom odsúdení platí zákonná fikcia, že sa na páchatela hľadí, akoby nebol odsúdený, alebo že predchádzajúce odsúdenie bolo zahladené rozhodnutím súdu, nemôže ísť o recidívu (viď aj V 19/1971).

Zo spisu nepochybne vyplýva, že trestnej činnosti, ktorá je predmetom tohto trestného stíhania, sa obžalovaná dopustila v období od január 2004 až február 2005. Z odpisu z registra trestov nepochybne vyplýva, že vo vzťahu k odsúdeniu obžalovanej Okresným súdom Martin zo dňa 8.1.2004, sp.zn. 2T/82/03, platí fikcia zahľadania odsúdenia a k ostatným siedmim odsúdeniam obžalovanej došlo rozhodnutiami súdov, vydanými až v dobe od 31.3.2010 do 24.11.2015, teda po spáchaní trestnej činnosti, pre ktorú je obžalovaná trestne stíhaná v prejednávanej veci. Z uvedených dôvodov aj s poukazom na vyššie uvedené, právne závery o účinkoch zahľadania odsúdenia vo vzťahu k recidíve preto podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dospieť k záveru súladnému so zákonom, podľa ktorého by obžalovaná mala spáchať trestnú činnosť, ktorá je predmetom tohto konania po tom, čo bola právoplatne odsúdená za iný jej trestný čin, teda že by u obžalovanej vo vzťahu k prejednávanej trestnej činnosti išlo o recidívu.

S poukazom na uvedené, odvolací súd, súc podľa § 317 ods. 1 Tr.por. viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a nezistiac dôvody na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. v neprospech obžalovanej, na základe preskúmania veci dospel k záveru, že prokurátorom v odvolaní namietané porušenie Trestného zákona v zmysle § 321 ods. 1 písm. d/ Tr.por. vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku o upustení od uloženia súhrnného trestu obžalovanej, nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené v bode I. výrokovej časti tohto uznesenia.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.